

Miraculoasa istorie a înălțării omului în văzduh

de Bogdan Suceavă

Din pricina căldurii a plesnit un butoi cu vin roșu, dintre cele aduse astă toamnă cu cheltuială de la Drăgășani și Ioasaf l-a aflat către seară. Fierbințeala coborâse ca un șarpe de jar până în beciuri și, după asfințit, Ioasaf cârciumarul a intrat în pivniță lipăind dincolo de roțile de cașcaval spre rândul cu butoaie de vin. Atunci a văzut ce pagubă i-a adus miezul verii. N-a înjurat, nici n-a fluierat a pierdere, ci a ridicat talpa papucului din clisa pivniței, a mirosit umezeala parfumată și a clătinat din cap. Ardeau zidurile, pietrele, nisipul, duhnea râul cu gunoaiele înspumate pe maluri, ardea aerul peste București, iar sudoarea se lipea de fețe ca un clei păstos. Căldura mai ridica în aer și zvonuri pe care Ioasaf le auzea în treacăt, așa cum trecea printre mese. Nu le dădea nici o crezare: de felul lui nu se încredința în nimic.

Zilele acelea se zvonise că una dintre beizadelele domnești fusese prins de pungași pe Podul Beilicului când, la ceas de noapte, se întorcea neînsoțit din casă ascunsă. Îmbrăcat în mătăsuri și cu inelele luminând în întuneric, s-ar fi aflat la strânsoare între junghere lucind la lumina lunii și, înainte ca cineva să apuce să-i facă vreun rău, s-ar fi răsucit în loc ca un titirez și-n urma lui ar fi rămas un abur și-un praf de tăciune fărâmițat în văzduh, lăsând pe tâlhari cu ochii sticlind a spaimă și a nebunie. “Prostii”, zicea Ioasaf auzind una ca asta pe când aducea carafele cu vin la mese. “Ba nu sunt zvonuri, ci adevărul nesmintit”, se încrâncena câte o voce, “neamul lui vodă Caragea are pe dracu’n sământă, sunt

toţi nelalocul lor.”